

**ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
Κ. ΘΕΟΔΟΣΗ Α. ΤΣΙΟΛΑ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΑΥΓΟΡΟΥ
Ι. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ 16.7.2017**

Συμπατριώτισσες και συμπατριώτες,

Ξυπνούν κάθε χρόνο αυτές τις ημέρες, οι θύμησες αλλά και ο πόνος από τα τραγικά γεγονότα του μαύρου θέρους του 1974. Εκείνου του καλοκαιριού, που έμελλε από τότε να στιγματίσει τις ζωές εκατοντάδων χιλιάδων συμπατριωτών μας. Που για σαράντα τρία φέτος χρόνια, έχει εκτρέψει την ιστορική εξέλιξη του λαού μας και της κοινωνίας μας, σε κάθε της φάσμα.

Έτσι όπως αρμόζει στους ήρωες μας μαζευτήκαμε σήμερα στον Ιερό Ναό Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, εδώ στο Αυγόρου, για να τελέσουμε το ετήσιο μνημόσυνο των συγχωριανών μας που έχασαν τη ζωή τους κατά την τουρκική εισβολή του 1974 και να αναπέμψουμε τη δέησή μας για τη διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων του Αυγόρου. Να αποτίνουμε τον ελάχιστο φόρο τιμής στους αγωνιστές της ελευθερίας που προσέτρεξαν για να εκπληρώσουν το ιερό καθήκον προς την Πατρίδα, υπερασπιζόμενοι με σθένος τη γη, τους ανθρώπους και πίοτερο την Εθνική μας Αξιοπρέπεια.

Εμείς, ευλαβικοί προσκυνητές μαζευτήκαμε εδώ για να ανάψουμε το κερί της ψυχής μας από τη φλόγα της θυσίας τους. Να συνειδητοποιήσουμε το μέγεθος της οφειλής μας και την έκταση και το βάθος της ευθύνης μας.

Οι ήρωες που σήμερα τιμούμε είναι όλοι παιδιά της αγροτιάς, του μεροκαμάτου, του καθημερινού μόχθου.

Άνθρωποι απλοί, που μεγάλωσαν κρατώντας τα εξαπτέρυγα στις εκκλησιές και τα ζωκκλήσια του, που μεγάλωσαν με την οικογένεια, τους φίλους και αγαπημένους τους.

Άνθρωποι που την ώρα της κρίσης μέτρησαν το μπόι τους με την ελληνική λεβεντιά και το βρήκαν αντάξιο της.

Αυτούς τους ήρωες, αυτούς τους άξιους Αυγορίτες, τιμούμε σήμερα.

Θέλω λοιπόν να ευχαριστήσω την κοινότητα Αυγόρου, τον πρόεδρο και το Κοινοτικό Συμβούλιο, τα Εθνικόφρονα Σωματεία και το ΘΟΙ Αυγόρου, όπως και τις οικογένειες των ηρώων για την πρόσκληση να είμαι σήμερα μαζί σας.

Σε μια κοινότητα που ήταν παρούσα σε όλους τους εθνικούς αγώνες. Σε μια γη που γέννησε, έθρεψε και έρανε με τα νάματα του Ελληνισμού και της χριστιανοσύνης δεκάδες ήρωες και ηρωΐδες της πατρίδας μας.

Ανθρώπους που έκαναν περήφανους τους δικούς τους, την οικογένειά τους, την κοινότητά τους. Ανθρώπους που μπροστά σε υπέρτερες στρατιωτικά και αριθμητικά στρατιές αντέταξαν το σθένος της ψυχής, την ευστροφία του μυαλού, το πνεύμα της θυσίας.

Η φλόγα αυτή που δεν κοιτάζει ηλικία, δεν κοιτάζει κοινωνική τάξη, δεν κοιτάζει αν είσαι άνδρας ή γυναίκα.

Το 1974, στη δίνη εκείνου του προδομένου πολέμου, πιστοί στον όρκο τους στην πατρίδα έδωσαν το αίμα τους σπονδή στο βωμό της ελευθερίας οι:

Παναγιώτης Παφίτης,
Κωστάκης Χατζηγιάννης,
Νικηφόρος Κάρυος,
Παναγιώτης Βρακά,
Νίκος Κυριάκου και
Παναγιώτης Μαρίνου.

Μαζί τους έσπευσαν στην υπηρεσία της πατρίδας το μαύρο εκείνο καλοκαίρι και οι:

Γεώργιος Πιλάτου,
Κυριάκος Καλαθάς,
Αντώνης Παπαγεωργίου,
Αντώνης Χριστοδούλου Ψαθά,
Ευαγόρας Τυρίμου,
Σέργης Ποϊζής και
Χριστόδουλος Λαουτάρης.

Δυστυχώς, λόγω του ολέθρου και της καταστροφής που ακολούθησε, οι δικές τους πράξεις ψυχικού μεγαλείου και ηρωισμού παραμένουν εν πολλοίς άγνωστες, καθότι βρίσκονται ακόμα στον τραγικό κατάλογο των αγνοουμένων.

Κάποιοι όμως εκ των συμπολεμιστών τους, των γενναίων παληκαριών του 1974 που μια στροφή της ζωής τους κράτησε ζωντανούς από το καμίνι του πολέμου είναι σήμερα εδώ.

Είναι εδώ για να τιμήσουν τους συμπολεμιστές τους. Είναι εδώ ζωντανή μαρτυρία του σθένους και της ηρωικής θυσίας αυτών που χάθηκαν στο πεδίο της μάχης και της τιμής.

Οι μαρτυρίες τους αποτελούν παρηγοριά και βάλαμο, καθώς επιβεβαιώνουν ότι οι αγνοούμενοι συμπολεμιστές τους ως ήρωες αγωνίστηκαν και ως ήρωες στάθηκαν απέναντι στο θάνατο μέχρι και την τελευταία στιγμή.

Δέκα χρόνια πριν, το 1964, ανήμερα της πρωτοχρονιάς, το Αυγόρου πρόσφερε σπονδή στην πατρίδα, άλλο ένα παιδί της. Τον Δόκιμο Μοναχό Σπυρίδωνα Περικλέους που έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια της τουρκανταρσίας.

Υποκλινόμαστε λοιπόν στη θυσία τους και αντλούμε δύναμη και εγκαρτέρηση.

Αυτή τη δύναμη και εγκαρτέρηση που επεδείκνυαν και επιδεικνύουν οι συγγενείς των ηρώων.

Οι οικογένειες των αγνοούμενων ηρώων μας, που ομολογουμένως πληρώνουν το βαρύτερο τίμημα του συνεχιζόμενου δυστυχώς δράματος της εισβολής και της κατοχής της πατρίδας μας.

Οι χαροκαμένες μάνες και οι συγγενείς των ηρώων μας, των αγνοουμένων μας, όλοι αυτοί που κουβαλούν ακόμα το σταυρό του μαρτυρίου τους, των αναπάντητων ερωτημάτων για το τι απέγιναν οι δικοί τους άνθρωποι.

Δεν μπορεί, όμως, να λησμονήσει κανείς τις ηρωικές θυσίες του Αυγόρου κατά τον επικό εκείνο αγώνα της ΕΟΚΑ 1955-59, που μνημονεύσουμε πρόσφατα. Θυσίες απaráμιλλου ηρωισμού κοσμούν το πλούσιο δαφνολόγιο της Αυγόρου.

Η Λουκία Λαουτάρη Π'Γεωργίου που έπεσε στις 5 Ιουλίου 1958

Ο Παναγής Ζαχαρία που έπεσε την ίδια μέρα, το 1958

Ανδρέας Κάρυος που έπεσε στις 2 Σεπτεμβρίου 1958 και ο Γεώργιος Κάρυος που θυσιάστηκε σε λιγότερο από δυο μήνες μετά, στις 28 Οκτωβρίου του 1958.

Αγαπητοί φίλες και φίλοι,

Θα ήθελα σήμερα που έχω την τιμή να βρίσκομαι μαζί σας να σας μεταφέρω για άλλη μια φορά τη συμπαράσταση αλλά και την προσήλωση της κυπριακής κυβέρνησης και προσωπικά του Προέδρου της Δημοκρατίας στον αγώνα για πλήρη και αποτελεσματική διερεύνηση της τύχης όλων των ανθρώπων σας που ακόμα αγνοούνται.

Είναι πραγματικά καιρός να επιδειχθεί επιτέλους η αναγκαία πολιτική βούληση από την Τουρκία, έτσι ώστε να δοθεί πρόσβαση σε πληροφορίες και να ενισχυθούν οι προσπάθειες της Διερευνητικής Επιτροπής.

Εμείς δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε με την επίπλαστη εικόνα ομαλότητας που δημιουργεί η για σαράντα τρία τώρα χρόνια ανωμαλία της κατοχής εδαφών μιας ευρωπαϊκής χώρας.

Θα πρέπει με παρρησία και αίσθημα ευθύνης να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για άρση της απaráδεκτης υφιστάμενης κατάστασης.

Για ανατροπή των κατοχικών δεδομένων και τη διάνοιξη του δρόμου που οδηγεί στην επανένωση της πατρίδας μας σε συνθήκες ελευθερίας ασφάλειας, ειρήνης, ατομικής και εθνικής αξιοπρέπειας για όλους τους νόμιμους κατοίκους του νησιού μας, μακριά από αναχρονιστικά συστήματα εγγυήσεων και ξένες κηδεμονίες.

Με αυτή την πυξίδα και με βαριά αίσθηση ιστορικής ευθύνης είναι που μεταβήκαμε ως Ελληνοκυπριακή Πλευρά για τις κρίσιμες συνομιλίες στην Ελβετία.

Το απaráδεκτο στάτους δεν αποτελεί επιλογή ούτε για εμάς, αλλά ούτε και για τους Τουρκοκύπριους. Το αποτέλεσμα στο Κραν Μοντάνα δεν ήταν μία θετική εξέλιξη. Παραμένουμε όμως πλήρως δεσμευμένοι στη διαπραγμάτευση εντός του πλαισίου του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, το οποίο δηλώνει ξεκάθαρα ότι το ισχύον σύστημα των εγγυήσεων πρέπει να τερματιστεί, ότι τα παρεμβατικά δικαιώματα πρέπει να καταργηθούν και τα στρατεύματα να αποσυρθούν με βάση ένα συμφωνημένο πλαίσιο.

Η τουρκική πλευρά αρνήθηκε να διαπραγματευθεί ουσιαστικά εντός του πλαισίου που είχε θέσει ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών με συνέπεια να φτάσουμε σε αδιέξοδο.

Για να άρει αυτό το αδιέξοδο ο Πρόεδρος Αναστασιάδης υπέβαλε προτάσεις που στην ουσία ικανοποιούσαν τις ανησυχίες αμφοτέρων των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, προτάσεις που τονιζόταν ρητώς ότι θα ίσχυαν μόνο εφόσον το δικαίωμα της παρέμβασης και το σύστημα των εγγυήσεων καταργούνταν, εφόσον υπήρχε πλήρης αποχώρηση των κατοχικών τουρκικών στρατευμάτων εντός συμφωνημένου χρονοδιαγράμματος και εφόσον οι προσδοκίες της ελληνοκυπριακής πλευράς επί των εδαφικών αναπροσαρμογών ικανοποιούνταν.

Παρά το αδιέξοδο που προέκυψε, εμείς θα συνεχίσουμε τις προσπάθειές μας με πλήρη συναίσθηση τους χρέους μας και παρά τις δυσκολίες, παρά τις αντιξοότητες, προκειμένου να εξαντλήσουμε κάθε περιθώριο, να διερευνήσουμε κάθε πιθανότητα, έτσι ώστε, αν η Άγκυρα μετακινηθεί, έργους και όχι λόγους και να ανοίξει ο δρόμος για μια έντιμη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού.

Μια λύση που θα μας επιτρέψει να ριζώσουμε ξανά στην πατρώα γη, στην Κερύνεια, στη Μόρφου, στη Μεσσαορία, στην Καρπασία, στην Αμμόχωστο.

Στη γη που για 3.000 χρόνια διατηρήσαμε αλώβητη την ελληνική μας γλώσσα και ταυτότητα. Σε αυτή την κατεύθυνση έχουμε ευθύνη όλοι να εργαστούμε, προτάσσοντας το εθνικό «Εμείς» του Μακρυγιάννη, αλλά και την ορθοφροσύνη που μας διδάσκει ο Θουκυδίδης.

Και εδώ είναι που τελικά θα μας κρίνει η ιστορία.

Και εδώ είναι που θα μας κρίνουν οι νεκροί και οι ήρωες, αλλά και οι μέλλουσες γενιές.

Αυτό, φίλες και φίλοι, θα είναι το καλύτερο μνημόσυνο, η καλύτερη απόδειξη της αιώνιας ευγνωμοσύνης μας προς τους ήρωες που σήμερα μνημονεύουμε, προς τους αγνοουμένους μας που για την τύχη τους ακόμα αγωνιούμε.

Αιωνία ας είναι η μνήμη τους και η δόξα να τους συνοδεύει για πάντα.